

Кай¹

— Ти що, знущаєшся з мене, Ейсе? — Монті кидає скаутський звіт на свій стіл у готельному номері. — Ти звільнив його в день гри? З ким ти в біса плануєш сьогодні залишити Макса? Цього вечора ти маєш бути на гірці¹.

Я привіз сина на цю зустріч частково тому, що мені не було з ким його залишити, а частково тому, що знав: Монті розіллється, бо я знову звільнив няню, але він менше лютуватиме, коли до нього всміхатиметься пухкочокий Макс.

— Не знаю. Знайду якийсь вихід.

— У нас уже був вихід. Трой був хорошим працівником.

Який із Троя в біса хороший працівник? Повернувшись учора до своєї кімнати після тренування в присутності

¹ Гірка (пітчер) — спеціальне коло на бейсбольному полі, з якого робить подачі пітчер. (Тут і далі прим. перекл.)

тренерського складу та лікаря команди, де я трохи розми-
нав плече перед сьогоднішньою грою, я побачив, що мій
син у підгузку, який вже давно треба було змінити. На до-
дачу до цього він тижнями сховався із розуму від моїх това-
ришів по команді, і все це вкупі остаточно довело мене.

— Він не підходить, — єдине, що я кажу у відповідь.

Монті тяжко й пригнічено зітхає, а Макс гигає над
розпачем мого менеджера.

Чоловік дивиться на нього з іншого боку стола й, на-
хилившись, каже:

— Гадаєш, це смішно, хлопче? Я скоро весь посивію че-
рез твого батька.

— Гадаю, це не через мене, старий.

Сидячи в мене на колінах, мій п'ятнадцятимісячний
син на всі молочні зуби всміхається у відповідь тренеру.
Монті скидає із себе образ крутого хлопця, як я й очіку-
вав, бо Макс — його слабке місце. Трясця, та він слабке
місце кожного члена команди, але найбільший вплив має
саме на чоловіка, що сидить по той бік столу цього готель-
ного номера.

Емметт Монтгомері, або Монті, як усі його звать, не
лише менеджер чиказької команди МЛБ «Воїни міста віт-
рів», а й батько-одинак. Він не розповідав мені подробиць,
але я б здивувався, якби його історія була настільки ж
абсурдною, як і моя. Хіба що одна з його колишніх пасій
прилетіла в інший кінець країни майже через рік після
їхньої останньої зустрічі, щоб повідомити приголомшли-
ву новину: він став батьком, а вона не бажає брати участі
у вихованні дитини й залишає на нього шестимісячного
малюка, роблячи його батьком-одинаком.

Я намагаюся не зловживати добротою Монті, врахову-
ючи, що він та вся організація зі шкури пнулися, аби лише

допомогти мені облаштуватися відповідно до мого ново-
го сімейного стану. Але коли йдеться про мого сина, я не
бажаю йти на поступки щодо того, хто наглядатиме за
ним, поки я працюю.

— Я попрошу Сандерсона, — пропоную я, маючи на
увазі одного з тренерів команди. — Він усю гру буде в тре-
нувальному залі, тож можу залишити Макса з ним. Там
має бути тихо, якщо тільки хтось не травмується й не при-
йде туди. Якраз поспить.

Монті великим та вказівним пальцями потирає свої
брови.

— Каю, я справді стараюся. Я намагаюся зробити для
тебе все, що можу, але нічого не вийде, поки ти не знай-
деш людину, яка буде наглядати за малюком, і на яку ми
всі зможемо покластися.

Монті звертається до мене на ім'я лише тоді, коли хо-
че, щоб я серйозно поставився до його слів. А так він, як
і вся команда, кличуть мене на прізвисько — Ейс.

Але я поставився до його слів серйозно. Він утовкмачує
мені їх у голову впродовж останніх трьох місяців, із само-
го початку сезону. Я змінив уже п'ятьох нянь. А причина
в тому, ну... я не певен, що таки хочу, щоб щось вийшло.

Я не певен, що все ще хочу грати в бейсбол.

Я впевнений лише в тому, що хочу бути найкращим у сві-
ті батьком для Макса. На цьому етапі мого життя, у три-
дцять два, після десяти років гри в професійній бейсболь-
ній лізі, ніщо інше більше не має для мене значення.

Гра, яку я колись обожнював, яку вважав єдиним сен-
сом свого життя, тепер видається мені не більше, ніж зга-
ним далеко від сім'ї часом.

— Знаю, Монті. Я щось вигадую, коли ми повернемо-
ся до Чикаго. Обіцяю.

Він знову пригнічено зітхає.

— Якби не твій брат, який теж у моєму штаті, то ти був би найбільшою скалкою у мене в дупі, Ейсе.

Я стискаю губи, намагаючись стримати усмішку.

— Знаю.

— І я б уже обміняв тебе, якби ти не був таким до біса талановитим.

Тут мені вже не вдається втриматися від сміху, бо це повна маячня. Я, звісно, один із найкращих пітчерів¹ у лізі, але, попри мій талант, я справді подобаюся Монті.

— І якби я так сильно тобі не подобався, — додаю замість нього.

— Забирайся звідси й домовся із Сандерсоном, щоб він сьогодні наглянув за Максом.

Я встаю зі свого місця, зручніше взявши сина на руки, і обертаюся, щоб покинути його готельний номер.

— І, Максе, — гукає Монті мого сина, який ще не може йому відповісти. — Припини постійно бути таким до біса милим, щоб я міг принаймні час від часу гримати на твого тата.

Я закочую очі й нахиляюся, щоб сказати своєму сину:

— Помахай Монті на прощання й скажи, що на старості літ він стає буркотливим і навіть якимось потворнішим.

— Мені сорок п'ять, покиньку. А ти мрій про те, щоб через тринадцять років мати такий гарний вигляд.

Макс гигає й махає моєму менеджеру, навіть гадки не маючи про що ми говоримо, але він любить Монті так само сильно, як і той — його.

— Піит! — вигукує Макс з іншого кінця кімнати. Ну, майже вгадав.

— Привіт, хлопче, — сміється Монті. — Побачимося пізніше, еге ж?

Ніколи раніше не думав, що матиму такі близькі стосунки з тренером, як оце тепер із Монті. До початку минулого сезону я грав за команду «Святі Сієтла», саме до неї я потрапив за результатами драфту й у її складі провів вісім років своєї спортивної кар'єри. Я з повагою ставився до тамтешнього персоналу, мені подобався менеджер, але наші стосунки були суто робочими.

А минулого року моє вільне агентство привело мене до Чикаго, і то лише тому, що мій молодший брат — теж у складі «Воїнів» на позиції стартового шорт-стопа¹, а я скучив за грою разом із цим малим гівнюком. Монті сподобався мені з першої ж зустрічі, проте наші робочі стосунки почали більше нагадувати сімейні, коли минулої осені в моєму житті з'явився Макс. Я не знаю, як можу йому віддячити за все те, що він зробив для мене. Саме завдяки Монті, що чудово розуміє, на які жертви доводиться йти, коли ти батько-одинак, вдалося все це влаштувати.

Він сказав керівництву команди, що цього сезону мій син поїде зі мною і що відмови не потерпить. Бо знав: якщо вони не дозволять, я передчасно піду на пенсію. Я не збираюся проводити пів року без дитини, враховуючи, що рідна мати покинула його в шестимісячному віці. Максусу потрібно мати когось постійного й надійного, і я не дозволю, щоб така дрібниця, як гра, стала причиною відсутності такої людини в житті мого сина.

¹ Гравець команди захисту, який стоїть між другою та третьою базами й захищає свою частину поля, зупиняючи м'ячі та передаючи їх іншим гравцям для виконання аута.

¹ Гравець команди захисту, який виконує подачі.

Можливо, мені варто припинити звільняти всіх, кого ми наймаємо для Макса, щоб полегшити життя Монті, але це вже зовсім інша розмова.

Мій брат, Ісає, біжить коридором і застрибує в ліфт одразу за нами. Його скуйовджена, світло-коричнева шевелюра має ту ж форму, що їй надало ліжко, на якому він спав. Я вже кілька годин на ногах, прокинувся разом із Максом і встиг навіть потренуватися зранку, але можу закластися на чималу суму, що Ісає щойно виліз із ліжка.

І можу закластися на своє життя, що в ньому й досі лежить якась гола жінка.

— Здоров, чуваче, — каже він. — Привіт, Максі, — додає брат, глузливо показавши язика моему сину. — Куди це ви, хлопці, зібралися?

— Ідемо просити Сандерсона посидіти з ним під час сьогоднішньої гри.

Ісає нічого на це не каже, очікуючи мого пояснення.

— Я звільнив Троя.

Він сміється.

— Боже, Малакаю, ну зовсім не помітно, що в тебе немає жодного бажання, щоб із цього щось вийшло.

— Трой сильно лажав, і ти це знаєш.

Брат знижує плечима.

— Ну, мені, звісно, більше подобається, коли у твоїх нянь є цицьки й сильне бажання переспати зі мною, а в іншому він був не таким і жахливим.

— Ти просто ідіот.

— Максє, — Ісає обертається до мого сина, — хіба ти не хочеш мати тітоньку? Скажи своєму татусеві, що наступна няня має бути незаміжною жінкою, років двадцяти-тридцяти. Великим плюсом буде, якщо вона матиме бомбезний вигляд у моїй спортивній футболці.

Макс усміхається.

— І не відмовиться стати матір'ю для тридцятирічного чоловіка, — докидаю я. — Не зважатиме на бруднючу квартиру. Умітиме готувати й прибирати, бо ти буквально доросла дитина, яка не хоче робити це самотужки.

— М-м-м, ага, звучить ідеально. Підшукай когось... — Двері ліфта відчиняються. — Такого.

Мій брат спрямовує свій погляд уперед, коли ми прибуваємо на перший поверх, у вестибюль.

— Бляха, я пропустив поверх Сандерсона. Бляшанка, — виправляюся я. — Не кажи бляха, Максє.

Мій син надто зайнятий спостереженням за своїм дядьком та облизуванням пальців, щоб звертати увагу на мою лайку. А той дядько й далі стоїть посеред ліфта як укопаний.

— Ісає, ти виходиш чи ні?

У ліфт заходить жінка й стає між нами з братом, і тепер зрозуміло, чого це він раптово заляк. Гарненькі дівчата зазвичай перетворюють його на дурня.

А ця й справді гарненька.

Пасма темно-шоколадного волосся спадають на зазмаглу шкіру, вкриту вигадливими татуюваннями. А шкіри видно таки багацько. Під комбінезоном з обрізаними шортами на ній є топ чи щось на кшталт ліфчика, а широкі стегна випирають із-під необробленого подолу. Проте на стегнах немає того ж малюнка, що вкриває руку та плече.

— Привіт, — нарешті видавлює із себе досі розгублений та приголомшений Ісає.

Простягнувши руку повз неї, я злегка ляскаю брата по потилиці, бо останнє, що йому потрібно, — це відвертати увагу на ще одну жінку в ще одному місті. Я вів такий самий спосіб життя, яким він зараз насолоджується,